

Дубравка Матовић

ЈЕСЕН

Сета за временима
кад су моде стизале спорије.
Тражим потврду од пешкира
који спада с кукице
на крају моје мисли.

Описивање кружница.
Историјски циклуси
од крећем до стижем.
Временски размак
од гажења сувог лишћа
до мирисања лишћа смокве.
Фризуре с јесени и пролећа,
летња цветања
и зимска конзервираност.
Ошишаћу с лета
једну страну до главе,
јер у мени нема бунта!
Истопио се у жељи
да зрело схватим свет.

Због туге хватам фуге,
жуто и црвено,
ново суво лишће.

ЛОВ (LOVE)

Моја спонтаност је замка,
лево крило замка
где влада искреност.
Лака ловина није смотана ловина.
Лака ловина да се лако уловити.
Ја само правим питање
тамо где је све јасно:
Између мртвофарбане косе
и природно меке.

Као почетак и крај
једне длаке
љубав и падање
кроз многе загрљаје
у њу.

РЕСТОРАН

Да ли ресторан служи –
једно од питања које обавезно
никад не постављам.
У ресторан иду
они који изгубљену љубав окајавају.
Хране срце.
Не може се нахранити.
„Душа је највећа људска шупљина.”
Да ли ресторан
ракију од петсто за нула-три?
Да ли од хиљаду за два прста вина?
„Да, служимо задовољства!”
Шта нудите за моју душу
и душу овде невидљивог
мога оца?